

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

CIÈNCIA I UNIVERSITAT A
LA CATALUNYA SOBIRANA

David Bueno
i Torrens

Professor i investigador
de genètica de la UB i
divulgador de la ciència

LA COLUMNA

Sobiranisme universitari

Des de la immensa manifestació de l'Onze de Setembre, cada dia molts *media* es fan ressò d'aspectes concrets del debat sobiranista, el qual es compon de la suma de molts debats sectorials amb els quals hem de començar a bastir quin model de país volem construir en tots els camps: educació, sanitat, indústria, medi ambient, seguretat, etc. Això inclou també quin model d'universitat serà més útil per servir als ciutadans del país i com volem que sigui la recerca científica, sens dubte dos puntals crucials –però no els únics– pel creixement personal, social i econòmic. Aquest debat, tanmateix, no es pot limitar a les actuacions del govern i els partits, sinó que ha de sorgir, de manera molt important, de la societat civil, els protagonistes d'aquesta transició nacional. Fins aquí, sóc conscient que no he dit res que no s'hagi discutit en nombroses ocasions en les pàgines d'aquest diari. El que vull, a partir d'ara, i a diferència de la major part d'articles que escriu, és compartir una iniciativa l'objectiu de la qual és servir de catalitzadora d'aquest debat en el camp de la universitat i la recerca científica experimental.

AQUESTA INICIATIVA ha comportat la redacció d'un llibre no venal que es va presentar fa just una setmana a l'IEC,

escrit amb vocació de servei i publicat per Publicacions de la Universitat de Barcelona, del qual he estat editor, que podeu descarregar lliurement i gratuïta en format PDF (<http://goo.gl/ANVRI>). La seva gestació es va iniciar just una setmana després de la Diada, i des del primer moment es va voler que tingués la màxima difusió possible perquè pogués arribar a tothom interessat a pensar com volem que sigui la universitat i la ciència catalanes, a través del diàleg i la reflexió –també se n'ha fet una edició limitada en paper que s'ha enviat al govern, institucions i partits, per dinamitzar el seu efecte catalitzador.

AQUESTA OBRA COL·LECTIVA inclou una introducció on es recull de manera exhaustiva l'estat actual de les universitats catalanes i de la recerca científica –per planificar el futur primer cal saber d'on partim–: recursos humans, materials i econòmics; mapa universitari i de centres de recerca; posició dins el con-

text europeu i mundial, etc. I després exposa l'opinió crítica, fonamentada i informada, de tretze experts de prestigi reconegut de tots els àmbits universitaris i de recerca catalans sobre com creuen que ha de ser la nostra universitat i en quins paràmetres s'ha de basar la recerca científica a Catalunya.

ÉS IMPOSSIBLE RESUMIR en un article la gran quantitat de dades i excel·lents idees i propostes que conté –tanmateix el podeu descarregar i fullejar–, algunes sens dubte controvertides i no sempre coincidents, però a mode de resum els principals reptes que destaquen aquests experts són: el poc pes de la meritocràcia; el dèficit de transferència científica a la societat; l'allunyament amb l'empresa privada; la poca potenciació de la formació professional; una política de preus de matriculació massa allunyada del cost real; una dèbil política de beques; un model de governança ineficaç; un mapa de graus excessivament rígid; una durada dels estudis que no concorda amb la de la major part de països europeus; una infradotació dels pressupostos per a investigació; una connexió insuficient entre els centres de recerca i les universitats; l'ordenació del mapa de centres, i la necessitat d'identificar les matèries estratègiques. Cal que a poc a poc anem construint aquest futur, perquè el present no s'atura mai.

Cal que anem construint aquest futur, el present no s'atura mai

No, Candela

Bernat
Dedéu

Filòsof i músic

La cerimònia dels Goya ha tornat a mostrar l'olimpisme reivindicatiu dels actors espanyols. Sobta veure com els nens consentits d'un art parit literalment pel capitalisme i la indústria fan posat místic atacant el sistema que, en doctes paraules de Maribel Verdú, “roba als pobres per donar-ho tot als rics.” Jo dec ser molt dissortat perquè, com Candela Peña, també he hagut de dur mantes, aigua, i menjar a la meua àvia a l'hospital en què va morir, cosa que no em procurava excessives molèsties (la Pilar, de fet, agraiïa molt tenir-hi roba i menjar de casa). I dec tenir prou dret a protestar, car tot i que el meu sou no em permet concebre ni educar una criatura com és digne, a diferència

Quan triem una professió amb vaivens, sabem a què juguem

d'ella i a pesar de passar-les prou putes, mai no se m'acudiria adreçar-me als companys que m'han premiat dient: “Us demano feina, tinc un nen al qual alimentar.” No, Candela. Quan triem una professió amb vaivens, sabem a què juguem: no val a rebaixar-se d'aquesta manera. L'objectiu de la indústria cinematogràfica no és donar-te feina ni a tu ni a ningú, reina. Hi ha centenars d'actors que han patit anys d'ostracisme, i han hagut d'empassar-se la vanitat fent classes o altres tasques menys vistoses, sense tanta necessitat d'airejar frustració. Quan has esgotat els papers de *pechugona* (recordem amb èxtasi les glorioses *Princesas* o *Los años desnudos*) és del tot normal que els directors prescindeixin del teu art. Banderas o Bardem també podrien haver viscut del plor, però van decidir arriscar per viatjar a una societat que valora el seu talent. Ells poden dir *Thank you very much* en recollir un premi, xatona, perquè han fet un esforç que a tu et deu semblar incomprensible: aprendre una llengua. No saps si agrair el premi en català, Candela? Doncs aprèn-ne una mica i després tries o no parlar-lo. Vols tenir feina assegurada de per vida? Tens un exemple de com acabaràs si admires la realització televisiva de la gala dels funcionaris de Televisión Española, uns autèntics fills de Bergman. Però tingues clar que el cine no ha nascut per alimentar-te el nen ni pagar-li bolquers. No, Candela.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

